

OPINION 05 Αυγούστου 2022 | 05:29

Μια ποίηση στοχαστική

Ο Γιώργος Δουατζής, με εκλεκτή ποιητική παρουσία στη γενιά του, με πλήρη συνείδηση πως ο βίος είναι εκκρεμής, φυτεύει οδόσημα με ερωτηματικά και αποσιωπητικά!

Κώστας Γεωργουσόπουλος

Α Α

Εγγραφα παλιότερα πως για έναν δάσκαλο βιογραφία του είναι οι μαθητές του. Δεν άλλαξα γνώμη. Οσο περνούν τα χρόνια και ταξινομώ τις αναμνήσεις με τις συναντήσεις του βίου μου, τις εκπλήξεις και τις πληγές, τόσο διαπιστώνω πως, πέρα από το προσωπικό λογοτεχνικό μου έργο, ο βίος μου έχει πάντα ως φόντο, ως πεδίο αναφοράς τη δασκαλιστική ιδιότητά μου.

Πέρασαν από τις αίθουσες που δίδαξα, στην Αθήνα και στο Κρανίδι, που μας έστειλε η δικτατορία, σε δημόσια, ιδιωτικά λύκεια, σε φροντιστήρια, σειρές μαθημάτων, ακόμη και σε ιδιωτικά μαθήματα, εκατοντάδες εφήβων στην υποχρεωτική εκπαίδευση στο πανεπιστήμιο (δίδαξα εκεί 19 χρόνια), σε νυχτερινά λύκεια εργαζομένων και σε φροντιστήρια με τις εισαγωγικές εξετάσεις. Η όποια «σοφία» μου, η πείρα μου είναι ό,τι εισέπραξα από τις απορίες, τις προκλήσεις, συχνά τους αιφνιδιασμούς των παιδιών που διαβολικά, κάποιες φορές, προσπαθούν να φέρουν σε αμηχανία τον δάσκαλο με σκανδαλώδεις ερωτήσεις. Γλέντησα αυτή τη συνθήκη και συχνά, ως στρατηγική, τις προκάλεσα με τον πάγιο τρόπο του να καμώνεσαι άγνοια και να αφήνεις τον άλλον, τον επιθετικό έφηβο να θέσει την ερώτηση που θεωρεί και είναι έξω ακόμη από τη διδακτική «ηθική», ακόμη και τον σεβασμό στον δάσκαλο και την ηλικία του.

Χάρηκα 60 χρόνια δάσκαλος αυτό το Εξάισιο παιχνίδι, γι' αυτό και ποτέ δεν κουράστηκα, ανοίγοντας, με όποιες συνθήκες (λοιμού, λιμού, δικτατορίες, προσωπικές αναστολές) τη διαλογική αντιπαράθεση με τον συνάνθρωπο που ερχόταν απέναντι να επικοινωνήσει. Ανατρέχοντας στα 60 χρόνια διδακτικής εμπειρίας συναντώ στα πρώτα τους σκιρτήματα εφήβους που εξελίχθηκαν σε πανεπιστημιακούς δασκάλους, ανώτατα στελέχη της πολιτικής, οικονομικής, εκπαιδευτικής, εμπορικής, αθλητικής, ακόμη και αναρχικής δράσης. Και καμαρώνω ακριβώς γι' αυτό: δεν δέσμευσα καμιά τάση, αντίθετα ώθησα προς τη διαφορά!

Σε ένα ιδιωτικό σχολείο στην Ηλιοπούλη, που το ίδρυσε και το διηύθυνε ένας θεολόγος ιερωμένος, Κρητικός στην καταγωγή, ο παπα-Μαρκουλάκης, που είχε την ευφύια να επιλέγει εκλεκτικά (από το σχολείο του περάσαμε πέντε που εξελιχθήκαμε σε πανεπιστημιακούς δασκάλους) είχα τη χαρά να διδάξω ακόμη και στο ίδιο τμήμα μια χρονιά μαθητές που ύστερα από δύο χρόνια με συναντούσαν ως φοιτητές Νομικής, Φιλολογίας, Παιδαγωγικής, Φυσικής, Οικονομίας, Πολυτεχνείου.

Μερικοί από αυτούς μου είχαν δώσει δείγματα των επαγγελματικών τους κατευθύνσεων. Ανάμεσά τους και πολλοί που μου εμπιστευόνταν γραπτά τους, όχι μόνο λογοτεχνικά. Ο Γιώργος Δουατζής, διακεκριμένος δημοσιογράφος, κυρίως του πολιτιστικού τομέα, πριν αποφοιτήσει από το Λύκειο Μαρκουλάκη, μου εμπιστεύτηκε μια σειρά από ποιήματα. Ήταν το 1970, νομίζω. Γνώριζα την ωριμότητα του μαθητή μου, είχα εντοπίσει τις ευαισθησίες του, τον είχα χρησιμοποιήσει ως ηθοποιοί σε παραστάσεις με έργα Ρώτα και Θεοτοκά. Δεν αιφνιδιάστηκα με την ποιητική του συγκομιδή, την ανέμενα. Ομως, με αιφνιδίασε η ωριμότητα ενός εφήβου, όταν διαπίστωσα πως τα ποιήματά του δεν είχαν τη συνήθη συναισθηματική, συχνά προκλητική, επιθετικότητα. Γραμμένα ανάμεσα στο 1967 και 1974. Και η έκπληξη είναι πως από τα πρώτα γραπτά η ποίηση του Δουατζή είναι στοχαστική, θα έλεγα φιλοσοφική, με την έννοια πως θέτει ερωτήματα υπαρξιακά, σκοντάφτει σε αναπάντητα ερωτήματα, αναζητεί διαδρόμους διαφυγής από το τετριμμένο, το θολό, το νοικοκυρεμένο, το τάχα μου βέβαιο.

Σε ένα έξοχο ποίημα, γραμμένο στις 17/11/1973, τη νύχτα του Πολυτεχνείου, ο Δουατζής γράφει: **«Δε χωρούν οι λέξεις τέτοιες ώρες... Αντε να τραγουδήσει τώρα / εαυτέ μου, λαέ μου, ανάσα μου / κι άδεια φλέβα μου/ μ' αυτό το βρυκολακιασμένο στόμα / τα δέσμια χέρια / τα φθαρμένα μολύβια / τα λευκά χαρτιά που χλόμισαν / κι έγιναν κίτρινα μέσα στη μαύρη νύχτα / Δε χωρούν οι λέξεις τέτοιες ώρες / Ξεχάστηκε η πατρίδα / απ' τους αιώνες της ιστορίας / και τα παιδιά μεγαλώνουν ορφανά / από εικόνες και οξυγόνο / νεκρά από ανησυχίες / θα 'λεγες άψυχα κορμιά / Δε χωρούν οι λέξεις τέτοιες ώρες / η ποίηση κουρέλι με τρύπες στρογγυλές / από κάνες ελληνικές και αόμματες.**

Αυτά σχεδόν από ένα έφηβο. Αλλά τώρα, 50 χρόνια μετά, ο Δουατζής συνεχίζει μια στοχαστική πορεία, γράφοντας στίχους με ανοιχτά ερωτήματα, με εκείνη τη μεγάλη Απορία που ήταν πάντα της καλής ποίησης το ζητούμενο.

Ο Γιώργος Δουατζής, με εκλεκτή ποιητική παρουσία στη γενιά του, με πλήρη συνείδηση πως ο βίος είναι εκκρεμής, φυτεύει οδόσημα με ερωτηματικά και αποσιωπητικά!

Topics

[Opinion](#) | [Stories](#) | [Pets](#) | [Ιστορικό αρχείο](#) | [Language & Books](#) | [English](#)

Tags

[ΓΙΩΡΓΟΣ ΔΟΥΑΤΖΗΣ](#)
[ΠΟΙΗΣΗ](#)

OT FORUM

Ένα νέο παραγωγικό πρότυπο
Ελλάδα 2030

2 & 3 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2024
Μ. ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΔΕΙΤΕ
ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

OT FORUM

Ο στρατηγικός ρόλος της ΔΕΗ στην πράσινη μετάβαση – Στο 4ο OT FORUM ο Κωνσταντίνος Μαύρος

OT FORUM

Ο μετασχηματισμός των επιχειρήσεων οδηγός για ένα νέο παραγωγικό πρότυπο – Στο 4ο OT FORUM ο Αλέξανδρος Εξάρχου

OT FORUM

Η διπλωματία ως παράγοντας ανάπτυξης της ελληνικής οικονομίας – Στο 4ο OT FORUM Γιώργος Γεραπετρίτης και Αλεξάνδρα...

inTown

inTickets

Νέες ταινίες: Το μεγάλο στοίχημα του Φράνσις Φορντ Κόπολα και η Οδύσσεια του Ρέιφ Φάινς

inTickets

Ο Δημοσθένης Παπαδόπουλος σκηνοθετεί τη «Λυσσασμένη Γάτα» του Τενεσί Ουίλιαμς στο Θέατρο Αθήνα

inTickets

Νέες ταινίες: Το μεγάλο στοίχημα του Φράνσις Φορντ Κόπολα και η Οδύσσεια του Ρέιφ Φάινς

inTickets

Ο Δημοσθένης Παπαδόπουλος σκηνοθετεί τη «Λυσσασμένη Γάτα» του Τενεσί Ουίλιαμς στο Θέατρο Αθήνα

inTickets

«Το Ακρωτήριο» με τους Μαρία Ναυπλιώτου και Δημήτρη Αλεξανδρή κάνει πρεμιέρα στο Θέατρο Ιλίσια

